

С и й к а.

Да не би пакъ да е приставъ, дѣто има сръбър-
ни синджири на гърди тѣ?

Михалаки.

Проста си ти, проста жена, ти биле не си съ-
нужала за което те питамъ.

С и й к а.

Е, че като го знайшъ кажи го де! Стига си ме
питалъ!

Михалаки.

Стояновича сж направили посланникъ!

С и й к а.

Какво ще рече посланникъ?

Михалаки.

Посланникъ, димекъ елчия, втори подиръ визи-
рь тѣ, голямъ човѣкъ съ една рѣчь!

С и й к а.

Жхъ! може да лъжатъ. Отъ дѣ до дѣ Стояновичъ
да стане постелникъ, какво го каза? потласникъ?

Михалаки.

Казвамъ ти, че е истина. Самичкъ видѣхъ бе-
ратъ тѣ, дѣто му го е пратилъ султанъ тѣ, като моя тѣ,
— съ сжщия султанский подписъ. Сжщо му е пра-
тилъ два нишана, досущъ прилични на мои тѣ. Сто-
яновичъ стана голѣмъ човѣкъ.

Петко. (влиза съ единъ вѣстникъ въ ржка).

Новини ви носж, чорбаджи!

С и й к а. (сѣе се).

Ей го и тоя иде И ти ли ще кажешъ
нѣкоя лъжа?

При това, отъкъ, не вярваме с Карл. Михалаки да не вѣда, а Стояновичъ
е изгнаний отъ султана (отъ дѣ до дѣ) за полевани. Не е сжщо човѣкъ, а вѣстникъ.